

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ

30 Ιουλίου 2006
Κυριακή Ζ΄ Ματθαίου (Ματθ. θ΄ 27-35)

Δύο τάσεις βρίσκουμε στους ανθρώπους, πού ως αυτόπτες μάρτυρες παρακολουθούν τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ στους τυφλούς, τούς κωφούς καὶ δαιμονισμένους τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Δύο θέσεις καὶ δύο ἀντιδράσεις σ' αὐτὰ πού ἔβλεπαν καὶ ἄκουγαν ἐτούτοι οἱ ἄνθρωποι.

Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ αὐτοὶ πού διαλαλοῦσαν πὼς «οὐδέποτε ἐφάνησαν τέτοια θαύματα στὸ ἔθνος μας» καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλοι αὐτοὶ, ἔτοιμοι πάντα νὰ κατηγορήσουν, ἔλεγαν πὼς «μὲ τὴ βοήθεια καὶ συνεργία τοῦ ἄρχοντα τῶν διαμονίων, βγάζει ἀπὸ τοὺς πάσχοντες τὰ δαιμόνια».

Ἐλειψαν ἄραγε αὐτὲς οἱ δύο φωνὲς τῶν ἀνθρώπων; Ποτέ! Καὶ τότε στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, μὰ καὶ τώρα τὸ ἴδιο πράττουν. Ἄλλοι νὰ δοξολογοῦν, νὰ εὐχαριστοῦν τὸ Θεὸ, καὶ ἄλλοι νὰ βλέπουν μὲ καχυποψία τὰ θαύματά Του καὶ νὰ ἀπιστοῦν καὶ νὰ κατηγοροῦν.

Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι πορεύονται καὶ λειτουργοῦν ὅπως τὸ ἐπιτάσσει ἡ καρδιά. Ἐὰν ἡ καρδιά εἶναι καθαρὴ, τότε καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἴδιο. Ἐὰν ἡ καρδιά εἶναι πονηρὴ, ὁ λόγος καὶ οἱ πράξεις θὰ ἐμφοροῦνται ἀπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα. Ἐνῶ ὁ ἀπλὸς λαὸς μὲ τὴν ἀφοπλιστικὴ εἰλικρίνεια του δὲν μπορεῖ νὰ ἀποσιωπήσει αὐτὰ τὰ θαύματα πού βλέπει. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό· μὰ ἀβίαστα καὶ φυσικὰ ἐξάγει τὸ συμπέρασμα πὼς ἐτούτος ὁ ἄνθρωπος, πού κάνει αὐτὰ τὰ θαυμάσια, πρέπει τουλάχιστον νὰ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἄνθρώπους.

Ἀντιθέτως οἱ Φαρισαῖοι, οἱ γνωρίζοντες τὶς Γραφές καὶ ἀποτελοῦντες τοὺς αὐστηροὺς τηρητές των, βλέπουν τὰ θαυμάσια τοῦ Χριστοῦ ὡς αυτόπτες μάρτυρές τους. Αὐτὸ τουλάχιστον δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἀμφισβητήσουν. Μὰ ὡς πονηροὶ καὶ ἔχοντες ὄχι καθαρὴ καρδιά, μήτε εἰλικρίνεια, ψάχνουν νὰ βροῦν κάτι, γιὰ νὰ κατηγορήσουν. Καὶ φυσικὰ βρίσκουν πὼς ὁ Χριστὸς «μὲ τὴ βοήθεια καὶ συνεργία τοῦ ἄρχοντος τῶν διαμονίων βγάζει ἀπὸ τοὺς πάσχοντες τὰ δαιμόνια».

Τὸ μῖσος ὅμως ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ κακότητά τους, τοὺς ὀδηγοῦν σὲ ἐσφαλμένες διαπιστώσεις. Δηλαδή, διαπιστώνουν πὼς ὁ Χριστὸς θεραπεύει τοὺς πάσχοντες ἀπὸ τὰ

δαιμόνια, με τὴ βοήθεια τῶν δαιμόνων. Μὰ ἐτούτῃ ἢ συσχέτιση εἶναι ὀλωσδιόλου παράλογη. Γιατὶ ἀπλά, τὸ ἔργο τοῦ διαβόλου εἶναι νὰ βλάπτει τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς ὀδηγεῖ στὴν ἁμαρτία καὶ παρανομία. Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατὸν ὁ διάβολος νὰ συνεργαστεῖ μετὰ τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων;

Πόσο χαρακτηριστικὰ τὸ περιγράφει αὐτὸ τὸ θέμα ὁ σχολιαστὴς Ζιγαβηνός. Νὰ τὶ λέγει μεταξὺ ἄλλων: «Προσφιλὲς δὲ ἔργο στὸ διάβολο εἶναι νὰ βλάπτει ἑσσεὶ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς ὀδηγεῖ πρὸς κάθε ἁμαρτία, νὰ τοὺς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐνῶ ἔργο τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο· νὰ εὐεργετεῖ πάντα τοὺς ἀνθρώπους, διδάσκοντας αὐτοὺς πᾶσαν ἀρετὴ καὶ νὰ τοὺς ὀδηγεῖ πρὸς τὸ Θεό».

Μπορεῖ λοιπὸν νὰ ἔχει κάποια σχέση ὁ Χριστὸς μετὰ τὸν διάβολο; Καὶ ὡς ἐπακόλουθο αὐτῆς τῆς σχέσεως, νὰ προκύπτει συνεργασία μετ' αὐτοῦ; Ἐτοῦτο τουλάχιστον εἶναι βλάσφημο καὶ ἑσφορικό. Γι' αὐτὸ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἐπενόησαν ἦταν πονηροὶ καὶ φορεῖς διαβολικῶν θέσεων.

Ὁ Χριστὸς ἔχει ἓνα συγκεκριμένο ἔργο νὰ ἐπιτελέσει. Νὰ διδάξει τοὺς ἀνθρώπους τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Βασιλείας Του καὶ νὰ θεραπεύει κάθε ἀσθένεια τοῦ λαοῦ. Γι' αὐτὸ ἔρχεται ὡς εὐεργέτης τῶν ἀνθρώπων, ἐπιδιώκοντας τὴν σωτηρία τους καὶ ὄχι τὴν ἀπώλειά τους.

Χαρακτηριστικὰ ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος στὸ Εὐαγγέλιο του τονίζει τὰ ἀκόλουθα: «καὶ περιήρχετο ὁ Χριστὸς ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά, διδάσκων ... καὶ κηρύττων τὸ χαρμόσυνο κήρυγμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ θεραπεύων κάθε ἀσθένεια καὶ ἀδιαθεσία μεταξὺ τοῦ λαοῦ».

Ὁ Χριστὸς εὐεργετεῖ, γιατί ἀγαπᾷ καὶ ἰδιαίτερος ἐκείνους τοὺς παραμελημένους ἀπὸ κάθε φροντίδα πνευματικῆς διδασκαλίας· τοὺς ἐγκατελειμμένους καὶ καταβεβλημένους ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας. Αὐτὰ τὰ λογικὰ πρόβατα, τὰ δίχως ποιμένα, ποὺ ἀναζητοῦν τόπο πνευματικῆς βοσκῆς καὶ διδασκαλίας Εὐαγγελικῆς.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ νὰ πολεμοῦμε τὴν ἀλήθεια, νὰ κατηγοροῦμε τὸ σωστό, νὰ διαστρεβλώνουμε τὰ θαυμαστὰ γεγονότα, νὰ μειώνουμε τὸ καλὸ καὶ σωτήριο γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἔργο τοῦ Χριστοῦ, εἶναι βλάσφημο καὶ διαβολικό. Ὅπως ἔκαναν οἱ Φαρισαῖοι στὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Γι' αὐτὸ καὶ μᾶς εἶναι ἀσυμπαθεῖς, ἀποκρουστικοί, ὡς φορεῖς διαβολικῶν σκέψεων καὶ θέσεων.

Ἐνῶ, ἂν εἴμαστε μετὰ τὴν ἀλήθεια, ἂν στηρίζουμε τὸ σωστό, ἂν διαλαλοῦμε τὸ εὐεργετικὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸ εἶναι καὶ εὐλογημένο καὶ θεϊκό. Γιατὶ ὅ,τι ἀφορᾷ στὴν ἀλήθεια, ἀφορᾷ στὸν ἴδιο τὸ Θεό. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀλήθεια, διδάσκει τὴν ἀλήθεια καὶ ζητεῖ νὰ

ἀγωνιζόμαστε γι' αὐτήν.

Νὰ τί λέγει τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ στὸ βιβλίο τῆς Σοφίας Σειράχ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη: «ἕως τοῦ θανάτου νὰ ἀγωνίζεσαι ἄνθρωπε γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ ὁ Κύριος ὁ Θεὸς θὰ εἶναι μαζί σου καὶ θὰ πολεμήσει ὑπὲρ σου!».

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]